

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 63 TFUE (ex-articolul 56 CE) se opune unei dispoziții fiscale naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care impune unei societăți stabilite în străinătate care încasează dividende provenite din participații și care nu atinge pragul minim pentru participare prevăzut la articolul 3 alineatul (1) litera (a) din Directiva 90/435 ⁽¹⁾ (astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/123 ⁽²⁾), în scopul restituirii impozitului pe veniturile din capital, furnizarea unei dovezi, prin intermediul unui certificat eliberat de administrația fiscală străină, potrivit căruia impozitul pe veniturile din capital nu poate fi dedus de această societate sau de un acționar care deține participații directe sau indirecte în cadrul acestei societăți și nici nu poate fi reținut cu titlu de cheltuieli de exploatare ori de cheltuieli profesionale și că nicio deducere, reținere sau reportare nu are loc în mod efectiv, atunci când unei societăți stabilite pe teritoriul național, în cazul unei cote identice a participației, nu i se solicită o asemenea dovadă în scopul restituirii impozitului pe veniturile din capital?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, principiul proporționalității și principiul efectivității se opun cerinței referitoare la certificat menționate în prima întrebare în cazul în care beneficiarului stabilit în străinătate al dividendelor provenite din așa-numitele participații deținute de un acționar dispersat îi este practic imposibil să prezinte acest certificat?

⁽¹⁾ Directiva Consiliului din 23 iulie 1990 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre (JO 1990, L 225, p. 6, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 97).

⁽²⁾ Directiva 2003/123/CE a Consiliului din 22 decembrie 2003 de modificare a Directivei 90/435/CEE privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre (JO 2004, L 7, p. 41, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 118).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Înalta Curte de Casație și Justiție (România) la data de 5 noiembrie 2020 – SC Cridar Cons SRL / Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca

(Cauza C-582/20)

(2021/C 53/23)

Limba de procedură: română

Instanța de trimitere

Înalta Curte de Casație și Justiție

Părțile din acțiunea principală

Recurentă: SC Cridar Cons SRL

Intimate: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca

Întrebările preliminare

- 1) Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată ⁽¹⁾ și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene se interpretează în sensul că se opun unei legislații naționale care permite organelor fiscale ca, după ce au emis o decizie de impunere prin care au refuzat recunoașterea dreptului de deducere a TVA plătite în amonte, să suspende soluționarea contestației administrative până la soluționarea unui dosar penal care ar putea furniza elemente obiective suplimentare referitoare la implicarea persoanei impozabile în fraudă fiscală?

- 2) Răspunsul Curții de Justiție a Uniunii Europene la întrebarea anterioară ar putea fi diferit dacă, pe parcursul suspendării soluționării contestației administrative, persoana impozabilă ar beneficia de măsuri provizorii apte să suspende efectele refuzului dreptului de deducere a TVA?

(¹) JO 2006 L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Valladolid (Spania) la 5 noiembrie 2020 – BFF Finance Iberia S.A.U./Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León

(Cauza C-585/20)

(2021/C 53/24)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Valladolid

Părțile din procedura principală

Reclamantă: BFF Finance Iberia S.A.U.

Pârâtă: Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León

Întrebările preliminare

Având în vedere dispozițiile articolului 4 alineatul (1), ale articolului 6 și ale articolului 7 alineatele (2) și (3) din Directiva 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale (¹):

- 1) Articolul 6 din directivă trebuie interpretat în sensul că, în orice caz, cei 40 de euro sunt datorați pentru fiecare factură numai în cazul în care creditorul a individualizat facturile în cererile sale formulate pe cale administrativă și în contencios administrativ sau cei 40 de euro sunt datorați, în orice caz, pentru fiecare factură chiar dacă s-au formulat cereri comune și generice?
- 2) Cum trebuie interpretat articolul 198 alineatul 4 din Legea 9/2017, care stabilește un termen de plată de 60 de zile în toate cazurile și pentru toate contractele, prevăzând un termen inițial de 30 de zile pentru aprobare și alte 30 de zile suplimentare pentru plată, în condițiile în care [considerentul] (23) al directivei enunță următoarele:

„Termenele de plată lungi și efectuarea cu întârziere a plăților de către autoritățile publice pentru bunuri și servicii generează costuri nejustificate pentru întreprinderi. Prin urmare, ar trebui să se prevadă norme specifice în ceea ce privește tranzacțiile comerciale pentru furnizarea de bunuri sau servicii de către întreprinderi către autoritățile publice, norme care să stabilească, în special, termene de plată care să nu depășească în mod normal 30 de zile calendaristice, în afara cazului în care contractul prevede în mod expres dispoziții contrare, care trebuie să fie justificate în mod obiectiv de natura sau caracteristicile specifice ale contractului, dar care să nu depășească, în orice caz, 60 de zile calendaristice” [?]